

De zee van misschien

De zee van misschien

Willy Troch

Schrijver:
Coverontwerp:
ISBN:
© <naam schrijver>

Tussen de regels

woorden zijn gevallen als bladeren
verspreid over de jaren
elke pagina een moment
een reflectie van wat ooit was

nu zoek ik de ruimte
tussen de regels
waar stilte ademt
en betekenis groeit

het boek ligt open
niet als een uitnodiging
maar als een mogelijkheid
om te voelen wat ik achterliet

elke zin draagt een stukje van mij
geen verklaring
geen richting
alleen een fluistering van wat ik was

De stilte tussen de regels

Woorden zijn als adem, ongrijpbaar maar voelbaar, een echo van wat ooit gedacht werd en nu tussen bladzijden gevangen zit. Ze drijven door de tijd, niet als ankers maar als vleugels, zich vasthechtend aan niets behalve het verlangen om gehoord te worden. Elke letter, een poging om de wereld te begrijpen, elke komma, een adempauze in de chaos van het bestaan.

De ruimte tussen de regels is waar ik mezelf herken. Daar, in het niemandsland van stilte, groeit iets dat niet in woorden te vangen is. Het is een schaduw van een gedachte, een onuitgesproken verlangen, een melodie die je hoort als je luistert naar de leegte. Daar woont de waarheid, niet in wat gezegd wordt, maar in wat wordt verzwegen.

Het boek in mijn handen is geen verhaal maar een spiegel. De bladzijden vertellen geen lineair pad; ze kronkelen als een rivier die nooit zijn bestemming vindt. Ik volg ze, niet om te begrijpen, maar om te voelen hoe het water langs mijn huid stroomt, koud en levendig. Hier, in dit onafgemaakte landschap, draag ik mijn eigen naam als een vraag, niet als een antwoord.

Misschien is dat alles wat we ooit kunnen zijn: een verzameling zinnen, een fragment van een groter geheel dat nooit volledig wordt onthuld. Misschien ligt de schoonheid juist daarin, niet in het begrijpen, maar in het blijven zoeken, in het blijven schrijven. Elk woord dat ik neerzet, is een poging om een vleugje eeuwigheid vast te houden, wetende dat het zal vervagen, zoals bladeren die vallen, zoals wij allemaal vallen, zachtjes, zonder te breken.

Voorbij de grens van stilte

nog even ben ik gevangen in stilte
waar alles wacht zonder haast
woorden zweven ongreepbaar
gedachten nog ongekend

de leegte houdt me vast
een grens die niet breekt
alsof ieder woord een geheim is
dat zichzelf nog niet wil openbaren

straks zullen ze komen
voorzichtig, bijna aarzelend
ze zullen zich vestigen op papier
en de stilte breken in zachte tonen

ik kijk naar wat zich ontvouwt
een verhaal dat eindelijk vorm krijgt
de stilte achterlatend
met woorden die hun plek vinden
zichtbaar, onomkeerbaar

in gevangen in stilte

De adem in stilte

Nog even ben ik gevangen in stilte. Een stilte die niet slechts een afwezigheid van geluid is, maar een levend iets, een ruimte zonder contouren, een ademloze plek waar de tijd geen haast heeft. Hier, in deze gewichtloze leegte, hangt alles in een delicate balans. Het is geen leegte die dreigt te vallen, maar een die wacht, ongeduldig en toch kalm, zoals een adem die nooit wordt uitgeblazen.

Woorden zweven in deze ruimte, ongrijpbaar en etherisch, alsof ze gemaakt zijn van het dunste licht. Ze zijn aanwezig en afwezig tegelijk, onvoltooide gedachten die nog geen vorm durven aannemen. Ze zoeken naar een thuis, maar aarzelen aan de rand van bestaan. Mijn geest strekt zich naar hen uit, maar ze ontwijken me, als schaduwen die zich terugtrekken in een schemering die nooit volledig nacht wordt.

De leegte houdt me vast zoals water een drenkeling vasthoudt: stevig, zonder wreedheid, maar met een zekere onontkooombaarheid. Er is een grens, een onzichtbare lijn die ik nog niet durf over te steken. Aan de andere kant wacht iets onbekends, misschien wel een waarheid die zich nog niet wil laten zien. Ieder woord voelt als een geheim dat fluistert, een raadsel dat ik eerst moet begrijpen voor het zich prijsgeeft.

En toch weet ik dat deze stilte niet eeuwig zal duren. Straks, misschien al over een ogenblik, zullen de woorden komen. Eerst voorzichtig, bijna bescheiden, als het eerste licht dat de nacht doorbreekt. Ze zullen zich langzaam verzamelen, uit de ether grijpen naar iets steviger. Ze zullen zich vastklampen aan papier, zich nestelen in inkt, zichzelf verankeren in het zichtbare. En dan zal de stilte breken, niet met geweld, maar met zachte tonen, zoals een rivier die eindelijk haar bedding vindt.

Ik blijf wachten, kijkend naar wat zich zal ontvouwen. Ergens diep vanbinnen weet ik al hoe het voelt wanneer het verhaal begint te stromen, wanneer de woorden eindelijk hun plek vinden en het witte vel gevuld wordt met een wereld die tot leven komt. Een wereld die in mij sluimerde, onzichtbaar, maar onmiskenbaar aanwezig.

En dan, in dat moment, is de stilte voorbij. Niet vergeten, maar achtergelaten als een oude vriend. De woorden zullen staan, zichtbaar en onomkeerbaar, een getuigenis van wat zich in stilte heeft gevormd.

Nog even ben ik gevangen in stilte. Maar de stilte zelf weet al dat ze me niet voor altijd zal houden.

Decemberlicht

december daalt met licht dat zachtjes stroomt
en ramen vult met warmte in het duister
de wereld houdt zijn adem in, vertraagt
een kind kijkt op naar sterren in de nacht

de geur van dennengroen doorademt 't huis
de avond draagt de kou van oude dromen
verwachting zweeft in stilte rond
keert zich stil naar binnen

gezinnen zoeken troost in licht
bij kaarsen en woorden vol van hoop
de wind draagt oude liederen weer aan

de maan legt zilver over ieder mensengezicht
december een maand van zacht vertrouwen
en sneeuw valt neer en versiert de wereld

De adem van december

December komt als een stille gast, een sluier van kou die de wereld in zijn armen sluit. Het is de maand waarin de lucht ijel wordt en de adem kleine wolken vormt die even in de lucht blijven hangen, alsof ze iets te zeggen hebben voordat ze verdwijnen. Bomen, nu kaal en stil, strekken hun takken als verstilde silhouetten tegen een hemel die vroeg donker wordt. Er is een melancholie die zweeft, een fluistering van dingen die voorbij zijn gegaan, maar ook een verwachting, een belofte van iets nieuws dat komen gaat.

Lichten verschijnen als sterren in de ramen van huizen, warme glimpjes die hun weg vinden door de koude nachten. De geur van kaneel, kruidnagel en dennennaalden hangt in de lucht, herinneringen aan familiebijeenkomsten, verhalen en liederen die in de warmte van de huiskamer worden gedeeld. December is een tijd van bezinning, waarin men terugblijkt op wat is geweest en droomt over wat nog moet komen. De drukte van het leven lijkt even te verstommen, vervangen door een traag ritme, zoals de sneeuwvlokken die zachtjes neerwarrelen en de wereld bedekken met een deken van stilte.

De dagen zijn kort, maar december lijkt eindeloos. De nachten zijn diep en donker, gevuld met het geheimzinnige schijnsel van de maan die zich weerspiegelt in een dunne laag ijs op de straten en velden. En in die duisternis leeft een licht, een klein en kwetsbaar licht dat hoop brengt, zoals een kaars die voorzichtig wordt vastgehouden in een storm. Want december is niet alleen de maand van kou en stilte; het is ook een maand van hoop, van warmte en nabijheid.

Mensen zoeken elkaar op, brengen geschenken en woorden van liefde en troost. Het is de tijd waarin vreemde handen elkaar begroeten met een glimlach, waarin oude ruzies worden vergeten en verloren banden weer worden aangehaald. Want ergens in de diepte van december schuilt een gevoel van verbondenheid, alsof de kilte van de wereld ons dichter bij elkaar brengt.

De sterren staan helder aan de hemel, als stille getuigen van eeuwenoude rituelen. We versieren de bomen, steken de kaarsen aan en zingen liederen die we al generaties lang kennen. Het licht, hoe klein ook, breekt door het donker en vertelt ons dat er altijd iets is om naar uit te kijken. December omarmt zowel het oude als het nieuwe; het is de maand van afsluiten en beginnen, van loslaten en omarmen.

En zo laat december zich voelen als een diepe ademhaling, als een pauze in het ritme van de tijd. Het is de maand die ons uitnodigt om stil te staan en te luisteren naar de zachte klanken van het seizoen, naar de echo's van het verleden en de belofte van wat nog komt.

Onder de huid van stilte

de aarde ademt zwaar
onder een sluier van stilte en stof
haar vel gebarsten en droog
klinkt hol als oude stenen

water trekt zich terug
in diepe kieren en lege zeeën
de vissen verdwijnen in het niets
de koraalriffen verbleken
onzichtbaar voor onze blikken

bomen staan roerloos
wortels los in broze grond
vogels vliegen niet meer
hun vleugels rusten stil

de aarde zucht een verloren toon
die we bijna niet meer horen
maar ergens diep vanbinnen
klopt nog een zachte drang

een verlangen om te leven
om weer adem te vinden
en als wij luisteren
met open ogen en handen
kan zij misschien genezen

Aarde in stilte

De aarde ademt zwaar, een ademtocht van eeuwen die door de ruwe, stoffige lucht snijdt. Onder een sluier van stilte en stof hangt ze in een trage roes, alsof ze dromend de pijn verzacht van barsten en scheuren die haar oppervlak doorkruisen. Haar vel, ooit weelderig en levend, voelt nu droog en hol, als oude stenen die verhalen fluisteren van tijden vol overvloed en groei. Het is een symfonie van verlatenheid, een lied dat gedempt klinkt door lagen van vervlogen herinneringen.

Het water, ooit onstuimig en gul, trekt zich terug in diepe, donkere kieren, verschuilt zich in de diepten van lege zeeën. Daar waar eens leven tierde, vluchten de vissen stilletjes in het niets, hun vormen oplossen in de ondoorgroendelijke diepte. De koraalriffen, die eens als onderwaterbossen flonkerden, verbleken nu, kleuren weggespoeld door de vergetelheid. Ze zijn onzichtbaar geworden voor onze blikken, als herinneringen die vervagen in het geheugen van een slapende reus.

Bomen, stevig en machtig, staan nu roerloos, wortels los in broze grond die bij de minste aanraking verpulvert. Ze zijn de wachters van een wereld in stilstand, zonder de kracht om zich vast te klampen aan de aarde die hen ooit voedde. Vogels, ooit de boodschappers van de hemel, hebben hun vleugels gevouwen. Ze vliegen niet meer, hun liederen zijn verstomd, en in hun ogen ligt een stille berusting.

De aarde zucht, een verloren toon die we bijna niet meer horen, verdrongen door ons eigen rumoer en de haast van het bestaan. Maar ergens diep vanbinnen, onder lagen van stof en steen, klopt nog een zachte, bijna onzichtbare drang. Een ritme, een hunkering die voortduurt, tegen de vergetelheid in. Het is het verlangen om te leven, om te groeien, om weer adem te vinden en opnieuw tot bloei te komen.

En als wij, de reizigers op haar huid, leren luisteren, met open ogen en lege handen, kunnen we misschien die stille roep horen. Dan, in dat kwetsbare moment van aandacht, kan zij, de aarde, misschien genezen.